

## Arrest

nr. 121 796 van 28 maart 2014  
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2013 en de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 9 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van eerste verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DE GROOTTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor eerste verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Arabische en bent u afkomstig uit Shiraz. U bezit de Iraanse nationaliteit. Op uw werk maakte u kennis met H. F. (...) (O.V. xxxxxxx). Jullie vonden elkaar leuk en begonnen een relatie. Anderhalf jaar later hadden jullie enkele keren seksuele betrekkingen. In de maand shahrivar 1390 (Perzische kalender, komt overeen met september 2011 in de westerse tijdrekening), kwam de familie van H. (...) bij uw ouders om uw hand vragen. Uw vader weigerde omdat u van kleins af aan, volgens de Arabische traditie, aan uw neef, N. N. (...), was beloofd. In de maand*

aban 1391 (oktober 2012), haalde u bij uw moeder opnieuw aan dat u met H. (...) wenste te huwen. Uw vader vernam deze geruchten en gooide hete olie in uw gezicht. De volgende dag ging u, samen met H. (...), naar een brandwondencentrum voor verzorging. U meldde er niet hoe u aan uw verwondingen kwam. U gaf uw shenasnameh (identiteitsboekje) aan H. (...) die er tegen betaling bij een bevriende notaris een huwelijksregistratie in liet plaatsen. Intussen werd H. (...) door uw vader en uw broer, R. (...), met de wagen aangereden. Ook verwonden ze zijn hand met een mes. Met jullie huwelijksregistratie in handen kon H. (...) voor u een reispaspoort aanvragen. Ook vroeg hij zijn broer in België, M. R. F.-M. (O.V.5.037.318) een uitnodiging te sturen. U reisde samen voor één dag per vliegtuig naar Teheran om in de Belgische ambassade een Schengenvisum aan te vragen. Intussen werd u door uw familie in het oog gehouden en mocht u niet meer gaan werken. Vlak voor nieuwjaar ging u samen met uw moeder en zussen winkelen. U sprak af met H. (...) en liep weg. Jullie verbleven enige tijd op hotel tot jullie het vliegtuig naar België namen. Op 11 april 2013 heeft u in België een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw Iraans paspoort dd.13/11/2012, geldig tot 14/11/2017, uw shenasnameh (identiteitskaart), uw kart e melli (nationale kaart), een kopie van de eerste bladzijde van de shenasnameh's van uw ouders en foto's van een verwonding aan een gezicht.

#### B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven die door uw partner, H. F. (...), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen heeft aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst kan met betrekking tot het door u aangehaalde incident, waarbij u beweert in 2009 te zijn aangehouden voor het bezit en het nuttigen van alcohol, worden gesteld dat het een probleem van incidentele en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard betreft, die te ver in de tijd is gesitueerd – met name drie jaar voor uw vertrek naar België– om deel uit te maken van uw actuele vrees voor vervolging. U stelde hierover overigens dat dit feit nooit een rechtszaak voort kwam en dat u daags na uw aanhouding zonder meer werd vrijgelaten (gehoor CGVS, p.6).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u Iran, niettegenstaande u beweerde dat u reeds in Iran veroordeeld was tot steniging, op legale wijze, in het bezit van een geldig internationaal paspoort afgeleverd op 12/09/2010 (zie paspoort zelf) voorzien van een visum uitgereikt door de Belgische ambassade in Teheran, heeft verlaten. Dit is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en ondermijnt bijgevolg op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. U legde weliswaar twee oproepingsbrieven en een vonnis neer om uw vervolging door de Iraanse autoriteiten aan te tonen. Echter, vooreerst dient hier opgemerkt te worden dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van het door u neergelegde vonnis. Zo wordt u luidens het vonnis beschuldigd van het hebben van een relatie met een gehuwde vrouw en wordt er verwezen naar overspel van uw zijde. Zowel u als uw partner stelden nochtans dat noch zij noch u ooit officieel gehuwd geweest waren (gehoor CGVS, p.9 en CGVS N. H. (...), p.7). Bovendien is het erg merkwaardig dat uw dossier – aangezien de hoofdbeschuldiging overspel is - werd behandeld door een revolutionaire rechtbank, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat feiten inzake seksuele betrekkingen door de reguliere rechtbanken worden behandeld. Hierbij kan nog aan toegevoegd worden, aangezien u voor verscheidene feiten werd veroordeeld, er, eveneens uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de beschuldigde eerst naar de rechtbank gaat die bevoegdheid heeft over de meest ernstige misdaad – in uw geval dus de beschuldiging van overspel waarvoor aldus de algemene rechtbank bevoegd is.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er geen enkele bewijswaarde meer kan gehecht worden aan de door u neergelegde documenten. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat de informatie van het Commissariaat-generaal duidelijk maakt dat uit authenticaties van verschillende juridische documenten uit Iran in de periode 2002-2011 is gebleken dat nagenoeg alle voorgelegde documenten vals waren. Gelet op voorgaande wordt de geloofwaardigheid van de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten volledig ondergraven.

Dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is, blijkt overigens nog uit verschillende elementen.

Zo dient te worden vastgesteld dat u uw recente burgerlijke staat–gelet op het feit dat de door u beweerde problemen betrekking hebben op het feit dat u niet officieel gehuwd zou zijn –u beweert

tegen betaling een geantidateerde huwelijksregistratie in uw shenasnameh (geboorteboekje) te hebben laten zetten door een notaris (gehoor CGVS, p.8) - en u bijgevolg een buitenechtelijke relatie had, niet aannemelijk heeft gemaakt. Gevraagd om een bewijs van uw officiële en recente burgerlijke staat als bewijs dat u effectief niet gehuwd zou zijn, bijvoorbeeld door een akte van celibaat of documenten betrekking hebbend op uw werk, waarbij uw officiële burgerlijke staat zou zijn vermeld, liet u na dit deze over te maken aan het Commissariaat-generaal (gehoor CGVS, p.9 en gehoor CGVS vrouw, p.5). Wel stuurde u na uw gehoor op het Commissariaat-generaal een brief waarin u stelt uw moeder te hebben gecontacteerd om haar te vragen naar het "stadhuis" te gaan. Uw moeder zou er niets hebben kunnen verkrijgen omdat men om een volmacht en een originele identiteitskaart vroeg. Echter, deze verklaringen zijn niet voldoende om het nalaten van enig bewijs van uw burgerlijke staat neer te leggen, te verantwoorden. Immers, niets stond u in de weg om uw Karte-e melli, wat een originele identiteitskaart is, samen met een volmacht, naar uw moeder in Iran te sturen om alsnog het gevraagde bewijs te bekomen. U deed dit echter niet. Bovendien heeft u ook geen feiten of elementen aangehaald waarom het voor u onmogelijk zou zijn (andere) reeds bestaande documenten, waaruit uw werkelijke huidige burgerlijke staat en/of die van uw partner, H. (...), zou kunnen blijken, op te sturen. Uit de door u neergelegde shenasnameh's (identiteitsboekjes), van u en uw partner, blijkt immers dat jullie wel zijn gehuwd.

De door jullie aangehaalde problemen met de familie van H. (...) wordt verder op de helling gezet door volgende vaststellingen. Zo verwezen jullie beiden naar uw schoonvader en uw schoonbroer, die de Arabische traditie volgend, zich op hardhandige wijze zich verzetten tegen een huwelijk. Hierbij zouden ze u opzettelijk hebben aangereden en u met een mes hebben verwond. Uw partner, H. (...), zou hete olie in haar gezicht geworpen hebben gekregen door haar vader. Van de medische behandelingen naar aanleiding van deze incidenten legden noch u noch uw partner enig overtuigend begin van bewijs neer. Jullie verwezen weliswaar naar twee foto's waarop een gedeelte van een gezicht met littekens te zien is. Aan dit beeldmateriaal kan echter geen enkele bewijskracht worden toegekend. Er is immers op geen enkele wijze te zien wie de afgebeelde betrokkene is, noch hoe hij of zij aan de eventuele verwondingen/littekens kwam.

Hoewel u en uw partner herhaaldelijk beweerden een slechte, zo niet onbestaande, relatie erop na te houden met uw schoonfamilie, blijkt uit de publieke facebook-account op uw naam dat u contact heeft met uw schoonzus, D. (...) (gehoor CGVS, p.3,4) en dat u uw schoonbroer, Ramin, -die volgens u een aanslag op u pleegde- als vriend heeft toegevoegd. Geconfronteerd met deze vaststelling stelde u enkel dat het waarschijnlijk uw schoonzus, D. (...), was die deze link had gecreëerd, gebruik makend van de facebook-account van uw schoonbroer (gehoor CGVS p.16). Die verklaring houdt echter geen steek gelet op het feit dat D. (...) over een eigen facebook-account beschikt. Bovendien is het onwaarschijnlijk is dat D. (...) het risico zou nemen om haar contact/band met u en haar zus publiekelijk bekend te maken, door u –op haar broer zijn facebook-account- als vriend toe te voegen (gehoor CGVS p.16). Bovendien dienen beide partijen akkoord gaan met een vriendschap op facebook (één partij dient het verzoek te versturen en de andere partij dient het verzoek te aanvaarden). D. (...) kan dus onmogelijk eenzijdig uw schoonbroer aan uw account hebben toegevoegd. Aan uw verklaring dat uw partner zelf geen facebook-account zou bezitten, met dewelke ze op het Commissariaat-generaal werd geconfronteerd, kan evenmin enig geloof worden gehecht. Uit de publieke bladzijden blijkt wederom dat ze contact onderhoud met haar zus D. (...) en andere familieleden en vrienden. Ook bij haar staat overigens haar broer, Ramin, als vriend toegevoegd. Toen uw partner geconfronteerd werd met deze facebookpagina verklaarde zij in eerste instantie dat haar familie hoogstwaarschijnlijk een profiel voor haar heeft aangemaakt om de schijn voor de andere familieleden op te houden zodat haar familie geen gezichtsverlies zou lijden. Toen zij vervolgens werd geconfronteerd werd met het feit dat er op haar facebook staat dat zij in België verblijft, terwijl haar familie hier – volgens haar eerdere verklaringen – niet van op de hoogte is, opperde zij dat D. (...) dit misschien wel aangemaakt heeft om de familie geen gezichtsverlies te laten lijden (gehoor CGVS vrouw p. 7-8). Nochtans beweerde ze eerder in het gehoor dat ook haar zus D. (...) helemaal niet op de hoogte is van haar verblijfplaats (gehoor CGVS partner p. 4).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde vluchtmotieven. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw familie omwille van uw relatie met uw partner problemen ondervindt vanwege uw schoonfamilie (gehoor CGVS, p.3,4) en dat u door uw schoonvader werd aangeklaagd voor het lastigvallen en misleiden van zijn dochter (gehoor p.6,7).

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw shenasnameh, kart e melli en uw paspoort bevestigen uw identiteit, nationaliteit en de gevolgde reisweg. Deze staan niet ter discussie."

*Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw shenasnameh, uw kart e melli en uw paspoort bevestigen uw identiteit, nationaliteit en de door u gevolgde reisweg. Deze staan niet ter discussie. Aan de identiteit en nationaliteit van uw ouders, zoals weergegeven in een kopie van hun identiteitsboekjes, wordt evenmin getwijfeld.*

#### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“*

## 2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting wordt aan de verzoekende partij gevraagd waarom zij van oordeel is dat de twee bestreden beslissingen in één verzoekschrift kunnen worden aangevochten. Zij meent dat de bestreden beslissingen samenhangen, en dus samen kunnen behandeld worden in één verzoekschrift, vermits het bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend na de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS 12 september 2005, nr. 148.753; RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507; RvS 22 mei 2006, nr. 159.064).

2.2.2. *In casu* richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van “*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een “*bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker*” (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen

39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaande met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kortgeding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

### 3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde en laatste middel stelt verzoekende

partij dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

3.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat de schending van artikel 8 EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

3.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.4.1. Verzoekende partij drukt haar verontwaardiging uit over de gelijkschakeling van haar problemen met die van haar partner. Aangezien de motivering in de beslissing genomen ten aanzien van verzoekende partij een loutere overname betreft van de motivering inzake haar partner, heeft verwerende partij nagelaten de beslissing ten aanzien van verzoekende partij individueel en persoonsgebonden te motiveren.

3.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat, gelet op de verbondenheid van het asielrelaas van verzoekende partij met dat van haar partner, die zich beiden steunen op hetzelfde asielrelaas, de commissaris-generaal terecht verwees naar de beslissing die ten aanzien van deze laatste werd genomen. Deze handelwijze betekent geenszins dat haar asielaanvraag niet ernstig of niet individueel werd onderzocht. De vaststelling dat bepaalde elementen uit de bestreden beslissing enkel van toepassing zijn op haar partner, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien heeft een aantal motieven tevens betrekking op verzoekende partij, met name de vaststelling dat ook verzoekende partij haar recente burgerlijke staat niet aannemelijk heeft gemaakt, de vaststelling dat noch verzoekende partij, noch haar partner van de medische behandelingen naar aanleiding van de brandwonden van verzoekende partij doordat haar vader hete olie in haar gezicht geworpen had enig overtuigend begin van bewijs neerlegde en de vaststelling dat, hoewel ook verzoekende partij beweerde een slechte, zo

niet onbestaande relatie erop na te houden met haar familie, uit het publieke Facebook-account van verzoekende partij blijkt dat zij contact heeft met haar zus en met haar broer.

3.2.5. Waar verzoekende partij in haar verweer op summere wijze het door haar voorgehouden asielaanvraag opnieuw weergeeft en stelt dat uit haar asielaanvraag duidelijk is dat zij gevaar voor eigen leven loopt in Iran, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van het asielaanvraag niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278), aangezien zij, om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, concrete argumenten dient aan te brengen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Evenmin volstaat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Immers moet elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet de minste poging onderneemt om *in concreto* ook maar één van de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Meer bepaald werd door verwerende partij vastgesteld dat, niettegenstaande de partner van verzoekende partij beweerde dat hij reeds in Iran veroordeeld was tot steniging, verzoekende partij en haar partner Iran hebben verlaten op legale wijze in het bezit van een geldig internationaal paspoort afgeleverd op 12/09/2010 voorzien van een visum uitgereikt door de Belgische ambassade in Teheran, hetgeen geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dat de verklaringen van de partner van verzoekende partij niet overeenstemmen met de inhoud van het door hem neergelegde vonnis, dat de inhoud van het vonnis niet overeenkomt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat verzoekende partij en haar partner hun recente burgerlijke staat niet aannemelijk hebben gemaakt, dat noch verzoekende partij, noch haar partner enig overtuigend begin van bewijs neerlegde van de medische behandelingen naar aanleiding van de aanrijding en de verwonding met een mes van de partner van verzoekende partij door de vader en de broer van verzoekende partij en naar aanleiding van de brandwonden van verzoekende partij doordat haar vader hete olie in haar gezicht geworpen had, en, ten slotte dat, hoewel verzoekende partij en haar partner herhaaldelijk beweren een slechte, zo niet onbestaande relatie erop na te houden met de familie van verzoekende partij, uit de publieke Facebook-accounts van verzoekende partij en haar partner blijkt dat zij contact hebben met D., de zus van verzoekende partij, en met R., de broer van verzoekende partij, *nota bene* de persoon waarvan de partner van verzoekende partij beweert dat deze een aanslag op hem heeft gepleegd. Deze vaststellingen door verwerende partij aangaande wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaanvraag verhinderen dan ook terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

3.2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 1) een aantal foto's van de brandwonden op haar aangezicht voegt. Twee van deze drie nagenoeg identieke foto's bevinden zich reeds in het administratief dossier (stuk 19). Desbetreffende documenten, die reeds op het Commissariaat-generaal werden neergelegd door verzoekende partij en haar partner ter staving van hun asielaanvraag, werden reeds besproken door verwerende partij. In het bijzonder stelt verwerende partij dat op de foto's slechts een gedeelte van een gezicht met littekens te zien is, waardoor op geen enkele wijze te zien is wie de afgebeelde betrokkene is, noch hoe hij of zij aan de eventuele verwondingen/littekens kwam. Verwerende partij besluit dat er aan dergelijk beeldmateriaal geen enkele bewijskracht kan worden toegekend. Het opnieuw neerleggen van dezelfde stukken, ditmaal weliswaar de originelen, is echter niet van aard om desbetreffend motief van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Voorts is de Raad van mening dat ook aan de derde foto die door verzoekende partij werd bijgebracht geen enkele bewijskracht kan worden toegekend, daar deze foto sterk lijkt op de eerdere door haar neergelegde foto's en hierop eveneens slechts een gedeelte van een gezicht met littekens te zien is. Ook hier is niet te zien wie de afgebeelde betrokkene is, noch hoe hij of zij aan de eventuele verwondingen/littekens kwam.

3.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit

hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 19 en 20) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 23 mei 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.10. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 3**

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 9 december 2013 is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:



dhr. J. BIEBAUT,  
mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,  
griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT